

Psykoterapi på avvägar

Hélène Fréderics och Martine Malinskys bok *Martin slår sin mamma* är inte övertygande och kan varken rekommenderas till fackfolk eller lekmän, skriver Inga-Greta Agrell.

VIRGINIA AXLINES bok *Dibs* söker sig själv, nu vorden en klassiker på både engelska och svenska, sannolikt även på många andra språk, har fått många efterföljare. Men ingen av dessa epigoner har tillnärmelsevis nått förebildens höga nivå, vare sig i fallbeskrivning eller teoretisk underbyggnad. Ude-Pestels bok *Fallet Betty* är också en fallbeskrivning men den har i motsats till boken om *Dibs* en klart psykodynamisk inriktning, som möjligen kan försvara sin plats som illustration till författarens behandlingsideologi.

En nyutkommen bok av Hélène Fréderic och Martine Malinsky, *Martin slår sin mamma* (W&W), förefaller mig helt onödig. Ett fall av barnpsykoterapi beskrivs av terapeuten och barnets mor parallellt och med efterskrift av en psykiater, Alice Doumic-Girard, tydligen terapeutens läromästare. Terapeuten, patientens mor och psykiatern synes bilda en förening för inbördes beundran, vilket ju i och för sig kan vara positivt.

Ett intressant terapeutiskt grepp är att patientens mor är närvarande vid alla terapisessioner. Men därutöver finns föga positivt att säga om denna bok.

Den språkliga grodan "terapihandling" förekommer på snart sagt varje sida. (Terapi betyder kort och gott behandling och "terapihandling" är som jag ett otal

gångar framhållit, en ful upprepning.) Varianterna "psykoterapihandling" respektive "barnpsykoterapihandling" gör inte saken bättre.

□ Halsbrytande

Bokens resonemang är teoretiskt dåligt underbyggda, symboliken framställs i kategorisk form och är stundom rent halsbrytande. Låt vara att man kan tänka sig att pojken vill vara flicka för att bli älskad — så långt kan man följa med. Men när det talas om ett förskolebarn, som vägrar äta helt kött av rädsla för sin aggressivitet — han äter kött endast i form av färs — ja, då storknar man. Kanske tandläkaren hade kunnat ge en rimligare förklaring.

När författarna talar om den oedipala perioden i 3-årsåldern skulle man gärna vilja ha en teoretisk anknytning. Men visst varierar uppgifterna: Gamle fader Freud ansåg sagda period komma senare, Melanie Klein förlägger samma nog så fascinerande triangeldrama till barnets första levnadsår.

Det är ett känt fenomen att enbart förhållandet att man intresserar sig för ett barn, låter barnet känna att det betyder något, kan ha en god terapeutisk effekt.

Boken *Martin slår sin mamma* är som helhet ett exempel på en subjektivt genomförd och subjektivt tolkad psykoterapi med ett barn, som kanske ålder och mognad hade givit ett fullgott resultat beträffande hans personlighetsutveckling. Boken är inte övertygande och kan varken rekommenderas till fackfolk eller lekmän.

Inga-Greta Agrell